

Arrest

nr. 153 957 van 6 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. L. BROCORENS loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, afkomstig uit Shkodër (Albanië) en bent u in het bezit van het Albanees staatsburgerschap. Op 6 maart 2004 werd uw toenmalige echtgenoot I. G. (...) vermoord door M. R. (...). Uw echtgenoot werkte als bewaker bij een bedrijf en M. (...) wilde daar een diefstal plegen. Er ontstond ruzie tussen beiden en uw echtgenoot werd vermoord door M. (...). Eerder was er ook reeds een dispuut tussen beiden geweest om dezelfde reden, maar toen grepen collega's in. M. R. (...) werd opgepakt en in hoger beroep veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf. Op 10 mei 2014 kwam M. R. (...) vrij. Voor zijn vrijlating hoorde u van uw buurman M. (...) dat M. R. (...) het plan opvatte iemand van uw schoonfamilie (familie van uw voormalige echtgenoot) te vermoorden omdat zij geen verzoening wensten met de familie R. (...). Vooral E. (...), de broer van I. (...), stuurde aan op het nemen van bloedwraak voor de moord op zijn broer. M. R. (...) zou om dat te willen vermijden eerst

iemand van de familie van uw voormalige echtgenoot willen vermoorden. Om deze reden vreest u voor uw leven en dat van uw zoon. U verliet Albanië op 3 april 2015 en reisde legaal naar Frankrijk waar u enkele dagen bij uw achterneef E. (...) verbleef alvorens door te reizen naar België, waar u op 8 april 2015 aankwam en een asielaanvraag instelde.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Albanese identiteitskaart, uitgereikt op 11 november 2010 (10 jaar geldig); uw Albanese paspoort, uitgereikt op 9 oktober 2010 (10 jaar geldig); het Albanese paspoort van uw zoon I. P. (...), uitgereikt op 8 oktober 2010 (5 jaar geldig); een akte van gezinssamenstelling, uitgereikt op 27 januari 2015; uw huwelijksakte, uitgereikt op 4 december 2014; de geboorteakte van I. (...), uitgereikt op 30 maart 2015; een attest d.d. 27 februari 2015 van een Sociale Zekerheidsinstelling aangaande een pensioen; het veroordelingsvonnis in eerste aanleg d.d. 21 oktober 2004 waarbij M. R. (...) veroordeeld werd voor de moord op uw toenmalige echtgenoot; een krantenartikel d.d. 7 maart 2004 aangaande de moord op uw echtgenoot en vier foto's van het graf van uw echtgenoot.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de situatie waarin u stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (gjakmarra) zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een "sociale groep" beschouwt en oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht. Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude ere- en gedragscode. Overeenkomstig de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwikkelde families tot een onderhandelde oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de Kanun sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (hakmarra), uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Zo moet wat uw persoonlijke situatie vastgesteld worden dat het in de logica van de bloedwraak aan de familie/clan van uw voormalige echtgenoot toekomt om wraak te nemen voor de moord op uw echtgenoot en zouden de mannelijke leden van de clan R. (...) zich na het uitroepen van de bloedwraak binnenshuis moeten opsluiten. Vastgesteld moet worden dat volgens u de mannelijke leden van de clan R. (...) zich gewoon buitenshuis begaven (CGVS, p. 12). Ook het feit dat M. R. (...) - om te vermijden dat uw schoonfamilie bloedwraak zou plegen - zelf eerst iemand van uw schoonfamilie zou vermoorden valt geenszins binnen de logica van de bloedwraak te plaatsen (CGVS, p. 7-8). Tevens moet vastgesteld worden dat hoewel u reeds voor de vrijlating van M. R. (...) d.d. 10 mei 2014 zou vernomen hebben dat M. (...) wraak zou willen nemen, u uw zoon I. (...) tot een week voor jullie vertrek uit Albanië begin april 2015 naar school liet gaan (CGVS, p. 9-10). Voorts moet vastgesteld worden dat u in feite niets weet over de regels van de bloedwraak (CGVS, p. 11). Evenmin bent u goed op de hoogte van de clan R. (...) of van de verzoeningspogingen die er zouden geweest zijn tussen beide clans/families. Zo weet u weliswaar dat M. R. (...) broers en een zoon heeft, maar daar blijft het dan ook bij, idem voor de verzoeningspogingen. Nochtans mag van iemand die stelt bloedwraak te vrezen verwacht worden dat deze zich beter zou informeren over de clan/familie en de situatie die tot wraakneming kan leiden, temeer daar u in Albanië nog dagelijkse contacten onderhield met leden van uw schoonfamilie (de ouders van uw overleden echtgenoot). U informeerde zich zelfs helemaal niet over de clan R. (...) bij uw schoonouders (CGVS, p. 12). Naast het feit dat uit bovenstaande vaststellingen

moet besloten worden dat er in uw situatie geenszins sprake is van een bloedwraak zoals omschreven in de Kanun, en dat bijgevolg uw vrees voor wraak door M. R. (...) dan ook binnen de interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (eventueel strafrechtelijke) sfeer moet worden gezien, werpen voormelde bevindingen tevens de nodige vraagtekens op bij de waarachtigheid van uw aangebrachte asielmotieven.

Voorts moet vastgesteld worden dat, behalve het feit dat u van een buurman hoorde over het voornemen van M. R. (...) om iemand van uw schoonfamilie te vermoorden, u nooit enig concreet probleem met M. R. (...) of diens familieleden heeft gekend. U heeft hen zelfs nooit tegengekomen. Dit geldt evenzeer voor de leden van uw schoonfamilie (CGVS, p. 7-12). Uw gestelde vrees vindt dan ook bezwaarlijk grondslag in afdoende zwaarwichtige feiten.

Bovenstaande bedenkingen ter zijde, moet vastgesteld worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat u voor hulp en/of bescherming in geval van problemen met M. R. (...) (of diens clanleden) bij een eventuele terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Uw verklaring waarom u zich ingeval van eventuele problemen niet op de Albanese autoriteiten zou kunnen beroepen, met name dat de Albanese overheid niet functioneert, is niet afdoende. U baseert zich voor deze verklaring op het gegeven dat de moordenaar van uw echtgenoot maar tien jaar gevangenisstraf heeft gekregen (CGVS, p. 11). Hierbij moet opgemerkt worden dat de bepaling van de strafmaat toekomt aan de daartoe bevoegde Albanese instantie en deze vrij is een bepaalde straf op te leggen binnen de daartoe wettelijk voorziene minimum- en maximumstraf. Artikel 76 van het Albanese Strafwetboek voorziet voor moord een gevangenisstraf tussen de 10 en 20 jaar. Er moet dus vastgesteld worden dat de Albanese autoriteiten binnen de wettelijk bepaalde criteria hebben gehandeld bij het bepalen van de strafmaat. Daarnaast moet vastgesteld worden dat M. R. (...) werd gearresteerd, veroordeeld en tien jaar in de gevangenis zat. Uit voorgaande kan dan ook geenszins worden besloten dat de Albanese autoriteiten niet afdoende hebben opgetreden in het kader van de moord op uw echtgenoot noch dat zij onwelwillend zouden zijn om u van hulp en/of bescherming te voorzien ingeval van eventuele toekomstige problemen met M. R. (...) of diens aanverwanten. Hierbij moet nog verwezen worden naar de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u dan ook niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

De door u aangebracht documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteitskaart, de paspoorten van uzelf en van uw zoon I. (...), uw huwelijksakte, uw akte van gezinssamenstelling en de geboorteakte van uw zoon I. (...) bevatten louter persoonsgegevens die hier geenszins ter discussie staan. Het attest d.d. 27 februari 2015 van de Sociale Zekerheidsinstelling geeft aan dat uw zoon een pensioen verkreeg, niets meer. Het vonnis d.d. 21 oktober 2004, het krantenartikel d.d. 7 maart 2004 en de foto's van het graf van uw voormalige echtgenoot staven de moord op uw echtgenoot en de veroordeling van M. R. (...), gegevens die in deze beslissing nergens ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij meent tevens dat er door verwerende partij een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3.1. Verzoekende partij werpt op in haar verweer dat verwerende partij ten onrechte voorbijgaat aan het gegeven dat haar schoonfamilie wel degelijk vergeldingsmaatregelen heeft uitgesproken tegen de clan R. en dat zij verder ook melding heeft gemaakt van verzoeningspogingen die echter tot geen resultaat hebben geleid.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verwerende partij de beweerde bloedwraak van haar schoonfamilie naar de clan R. toe en het voorgehouden bestaan van verzoeningspogingen wel degelijk in overweging heeft genomen, zoals blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing. Daarenboven heeft verwerende partij uitvoerig gemotiveerd waarom de asielmotieven die gebaseerd zijn op het principe van de bloedwraak waarachtigheid missen en deze bloedwraak totaal niet beantwoordt aan de door het UNHCR gehanteerde definitie van bloedwraak gesteund op de Kanun. Zo motiveert verwerende partij onder meer dat verzoekende partij zelf aangeeft dat de mannelijke leden van de clan R. zich buitenshuis begaven wat niet te rijmen valt met de definitie van bloedwraak en is verzoekende partij niet goed op de hoogte van de door haar voorgehouden verzoeningspogingen. De Raad merkt op dat verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal zelf aangeeft over deze verzoeningspogingen niet veel te weten en er niet in slaagt deze ook maar enigszins in de tijd te duiden. Verder motiveert verwerende partij nog dat verzoekende partij niet op de hoogte is van de clan R., dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij ondanks de gekende dreiging van tenuitvoerlegging van deze bloedwraak door M. R. zij haar zoon nog een jaar school liet lopen en dat het totaal niet compatibel is met de definitie van bloedwraak dat M. R. om de bloedwraak te vermijden eerst nog iemand van haar schoonfamilie zou willen vermoorden. Deze motieven worden door verzoekende partij – met uitzondering van het niet beter op de hoogte zijn van de verzoeningspogingen (zie punt 2.2.4.) – ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand dienen te worden beschouwd.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij eveneens voorbijgaat aan het feit dat zij als vrouw een minderwaardige positie bekleedt in de Albanese maatschappij en zij bovendien sedert het overlijden van haar echtgenoot een alleenstaande moeder is. Het is dan ook niet gebruikelijk dat verzoekende partij door haar schoonfamilie uitgebreid zou worden geïnformeerd over alle mogelijke stappen die in het kader van de vergeldingsmaatregelen werden genomen.

2.2.4.2. Aangaande het betoog dat zij als vrouw een minderwaardige positie bekleedt in de Albanese maatschappij wijst de Raad er vooreerst op dat dit een blote bewering betreft daar deze niet met enige objectieve informatie wordt onderbouwd. Verder kan door de Raad het verweer van verzoekende partij dat haar maatschappelijke positie als vrouw haar verstak van informatie vanwege haar schoonfamilie niet worden bijgetreden daar verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk zelf aangeeft niet geïnteresseerd te zijn in informatie van haar schoonfamilie en voor het verkrijgen van dergelijke informatie dan ook geen stappen heeft ondernomen.

Desbetreffende verloopt het gehoor op het Commissariaat-generaal als volgt:

“u had dagelijks contact met uw schoonfamilie, die hadden contact met de (clan) r. (...) ten tijde van de verzoeningen, u kon zich bij uw schoonfamilie toch informeren?”

Ja

Heeft u zich bij uw schoonfamilie geïnformeerd over de clan r. (...)?

Neen

Waarom niet want het is hen die u vreest?

Ik heb het gewoon niet gedaan."

De verschoningsgrond van verzoekende partij gesteund op haar maatschappelijke positie als vrouw kan dan ook door de Raad niet worden aangenomen.

2.2.5.1. Ten slotte oppert verzoekende partij dat verwerende partij onvoldoende onderzocht heeft of de autoriteiten in Albanië wel bij machte zijn om haar onderdanen een adequate bescherming te bieden. Hiertoe citeert verzoekende partij uit de Resolutie van het Europees Parlement over het voortgangverslag van 2013 waaruit blijkt dat de bloedwraak in Albanië blijft voortbestaan, hetgeen niet alleen leidt tot moord en geweld, maar ook veel kinderen noodzaakt om langdurig thuis te blijven en dat het aantal moorden wegens bloedwraak toeneemt.

2.2.5.2. De Raad oordeelt dit betoog volstrekt irrelevant daar om meerdere redenen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij in het gedrang komt en de door haar voorgehouden feiten niet beantwoorden aan de definitie van bloedwraak waarvan de slachtoffers wel beschouwd worden als een 'sociale groep' en derhalve ressorteren onder de criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Bovendien is de inhoud van het citaat strijdig aan het beweerde asielrelaas daar verzoekende partij

ondanks de dreiging van wraak vanwege M. R. haar zoon nog een jaar school liet lopen. Ten slotte wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsstaat in staat is absolute bescherming te bieden.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat – daargelaten het niet waarachtig karakter van het relaas – het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard is en zij voor deze problematiek beroep kan doen op haar nationale autoriteiten. Derhalve kan haar noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus voorzien bij artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 april 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT